



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 170/2019**  
**12.03.2019. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмила Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. у вези чл. 33. и 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Ружића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 185/15 од 03.04.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 790/2018 од 13.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2019. године, једногласно је, донео

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Ружића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 185/15 од 03.04.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 790/2018 од 13.09.2018. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 185/15 од 03.04.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. у вези чл. 33. и 61. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца. Окривљени АА обавезан је да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 185.525,00 динара, на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и да оштећеној ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 56.250,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док су оштећене ББ и ВВ упућене на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Том пресудом према окривљеном ГГ на основу одредбе члана 422. тачка 2) ЗКП одбијена је оптужба да је као саизвршилац учинио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. у вези чл. 33. и 61. КЗ и одлучено је да у том делу трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 790/2018 од 13.09.2018. године усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Лесковцу преиначена је пресуда у осуђујућем делу Основног суда у Лесковцу К 185/15 од 03.04.2018. године, само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног АА због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. у вези чл. 33. и 61. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци, док су жалбе бранилаца окривљеног АА као неосноване одбијене и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Ружић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 485. став 1. тачка 1), у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измењеним већем, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, уз захтев да сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Ружића је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се ове пресуде заснивају искључиво на доказу – Споразуму о признању кривичног дела саокривљеног ГГ у предмету Спк 1/17, на ком доказу се пресуде не могу заснивати, указивањем да се овај доказ не може користити у другом кривичном поступку против саокривљеног који није обухваћен споразумом о признању кривичног дела, а осим тога овај доказ није поткрепљен другим доказима.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, правноснажна пресуда донета по споразуму о признању кривичног дела другог окривљеног је законит доказ у кривичном поступку, али у конкретном случају независно од тог става, Врховни касациони суд оцењује да се побијане пресуде поред

- 3 -

доказа који истиче бранилац у захтеву заснивају и на другим доказима и то исказима саслушаних сведока оштећених ББ и ВВ, те исказима сведока ДД и ЂЂ, као и изведеним материјалним доказима и то на записнику о увиђају лица места од 17.07.2014. године ПУ Лесковац, извештају о форензичном прегледу лица места МУП-а ПУ Лесковац – Одсека за крим. и противдиверзиону технику Кт 401-968/2014 од 17.07.2014. године, записницима о попису робе од 17.07.2014. године и од 10.09.2014. године, записнику о увиђају места догађаја 10.09.2014. године, и извештају о форензичном прегледу лица места од истог датума, па је очигледно да би и без захтевом оспораваног доказа – Споразума о признању кривичног дела Спк 1/17 била донета иста пресуда.

Код оцене овог навода захтева браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривичнопроцесног закона о којој је реч, сада прописана као битна повреда одредаба кривичног поступка која може утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што конкретно није случај.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је суд незаконито и погрешно оценио доказе, да није ценио исказ саокривљеног ГГ који је овај исказ у својству сведока дао на главном претресу одржаном дана 03.04.2018. године, на који начин је, по ставу браниоца окривљеном ускраћено право на правично суђење и право на одбрану.

По оцени Врховног касационог суда, изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, дајући сопствену оцену изведених доказа заправо полемише са оценом доказа извршеном од стране суда, што представља чињенично питање.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник  
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић

**Председник већа-судија  
Зоран Таталовић,с.р.**